

Samuel op zee.

PAASCHVERHAAL
VOOR SCHOOL EN HUISGEZIN,

DOOR

C. VAN DER VELDEN Jz.,
Hoofdonderwijzer te Rotterdam.

UITGEBEVEN DOOR DE NEDERLANDSCHE ZONDAGSCHOOLVEREENIGING.

— 302 —

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.

1873.

Prijs f 0.10 ; 100 Ex. f 7.50.

Samuel op zee.

PAASCHVERHAAL

VOOR SCHOOL EN HUISGEZIN,

DOOR

C. VAN DER VELDEN Jz.,

Hoofdonderwijzer te Rotterdam.

UITGESEVEN DOOR DE NEDERLANDSCHE ZONDAESCHOOLVEREENIGING.

AMSTERDAM,
HÖVEKER & ZOON.
1873.

SAMUEL OP ZEE.

Heilig zijn, o God! Uw wegen,
Niemand spreke Uw hoogheid tegen:
Wie, wie is een God als Gij,
Groot van macht en heerschappij!

Zoo zong op liefelijken gevoelvollen toon de veertienjarige Samuel in de kajuit van een der groote schepen, die uit Nederland naar Batavia stevende. Na een hevigen storm, dien men doorgestaan had even voorbij de Zuidspits van Afrika, dobberde het vaartuig met groote stilte in de Indische zee. In dien storm had onze jongeling zijn eenigen vriend, waarmede hij de reis dacht te volbrengen en in wiens gezelschap hij zich zoo zeer gelukkig gevoelde, verloren. Deze was door den storm over boord geslagen en had zijn graf in de diepte gevonden. Door dit verlies, zoo zwaar en onoverkomelijk voor onzen jeugdigen Samuel, vooral onder zijne omstandigheden, was hij bijna verslonden door droefheid en hartzeer. Wat moet hij nu beginnen, wat raad: zonder vriend, zonder eenige hulp zonder geld.

zonder uitzichten; de toekomst is voor hem o zoo donker, het heden bang en bitter. Zoo zit hij dagen eenzaam en verlaten op het schip, waarop hij reeds gedurende de reis zulke aangename oogenblikken met zijn vriend had doorgebracht. Niemand schijnt zich over hem te bekommeren, hij gevoelt zich zoo geheel alleen op aarde, en hij ziet zijne verwachtingen, die hij koesterde, geheel als rook verdwijnen.

In de eerste dagen na den dood van zijn vaderlijken vriend was hij zeer verdrietig en moedeloos, en begeerde hij ook maar te sterven, en bij hem te zijn; de aarde bood hem niets aantrekkelijks meer aan, maar scheen hem voortaan een woestijn, een wildernis toe.

Hij zag toen uitsluitend op zijn verlies, tot zijne oogen geopend werden en gericht op Hem, die alles met wijsheid bestuurt in het lot van degenen, die den Heere vreezen; tot hij geloofde, dat alle dingen moeten en zullen medewerken ten goede; tot hij kon bidden: Bij het kwaad, dat mij ontmoet, leer mij Heer! steeds gelooven, God is goed, en zoo amen zeggen op de tuchtigingen als op de zegeningen, die eene trouwe en liefderijke Vaderhand den Zijnen toezendt. In dien toestand en onder die gedachten werd zijn gemoed rustiger en stiller, en het is in deze gesteldheid zijner ziel, dat wij hem hooren zingen: Heilig zijn, o God! Uw wegen. Ja, mijn God! ook de smartelijke weg, dien Gij met mij houdt en mij doet bewandelen, is heilig en goed, al doorzie ik het nu nog niet; later zal ik het beter verstaan en het voor mij worden opgeklaard. Bewaar mij voor opstaan tegen Uwe hoogheid, dat ik die niet tegen-

spreke, maar zegge: Uw wil geschiede, en laat mij berusten in Uwe daden, al zijn zij smartvol en om te bezwijken. Laat mij bedenken, dat Gij niet antwoordt van Uwe daden, en het nietig schepsel geene rekenschap er van geeft. Wie ben ik, dat ik in dezen weg Uw doen zoude afkeuren, ik zoo machteloos tegenover U, die zoo groot zijt van macht en heerschappij." Zoo denkt onze knaap, terwijl hij zachtens deze psalmtonen aanheft in de eenzaamheid. Terwijl hij nog zingt, komt eene rijke Hollandsche dame binnen, en zet zich bij hem neder, om nader kennis met hem te maken. Hier vangt een belangrijke mededeeling aan, die voor den jongeling naderhand tot zegen en voor die dame tot blijdschap zal wezen. »Uwe droefheid schijnt in blijdschap over te gaan, jongeheer! Ik gevoel medelijden met u; zeg mij eens, waar gaat de reis heen, naar Batavia, of nog verder? Kom, vertel mij eens wat van uwe geschiedenis, wellicht vermindert dit het smartelijke van uw verlies, dat gij op reis geleden hebt?" Zoo opende de dame het gesprek, en gaf zij gelegenheid, dat hij zijne levensgeschiedenis in het kort haar mededeelde. Wij zullen hem laten verhalen, en luisteren met aandacht evenals die rijke dame, op wie deze jongeling een aangenaamen liefelijken indruk maakte, die verhoogd werd door het verhaal, zoo eenvoudig als hartelijk, zijner lotgevallen.

»Het is mij zeer aangenaam, dat ik gelegenheid heb om te spreken tot u, waarde dame!" zoo vangt onze Samuel aan, »vooral nu mijn lieve vriend mij ontnomen is door den dood, met wien ik gedurig op reis zulke genoeglijke dagen heb gesleten. Ik wil u gaarne van mijzelf en

van hem iets verhalen, om later uwe vragen te beantwoorden, indien gij ten minste er niet op tegen mocht hebben.”

»o Neen! ik stel belang in uw lot, en ben recht nieuwsgierig naar uwe mededeelingen; ga maar stil voort, en ik zal aandachtig hooren,” antwoordde de dame.

Samuel, aangemoedigd door deze vriendelijke taal, zet zich gereed, terwijl hij zijn bijbeltje in de hand heeft en zijn psalmboek naast zich nederlegt, om van zijn leven iets te vertellen. »Ik ben in eene der groote steden in Holland geboren. Mijne ouders waren onaanzienlijke, arme menschen; mijne lieve moeder vreesde den Heer, maar vader niet. Dat was voor mijne lieve moeder een zwaar kruis, daar hij in de zonde leefde en in de zonde stierf. Ik was hun eenig kind, dat in armoede werd opgevoed; mijn vader bekommerde zich weinig om mij en gaf mij een zeer slecht voorbeeld, dat noodlottige gevolgen voor mij had. Het voorbeeld mijner biddende moeder had weinig, bijna geen invloed op mij, ten minste niet toen ik wat ouder was geworden. Ik hield veel meer van mijn vader dan van mijne moeder, dat mij nog smart kan veroorzaken. Zooveel in haar vermogen was zorgde zij voor mijn tijdelijk en geestelijk heil, doch zonder vrucht; ten minste zij heeft geene vrucht daarvan aanschouwd. Op mijn zesde jaar ging ik naar eene christelijke school; dit was het werk mijner moeder geweest. Een bemiddeld heer betaalde voor mij het schoolgeld. Gewoon aan het loopen met vader langs straten en wegen, beviel mij het schoolgaan niet zeer. Bij weinig ontwikkeling had ik ook weinig lust in het leeren, en maakte ik niet veel vorderingen. Vader hield mij nog

al eens uit de school tegen den zin en wil mijner moeder. Na een kleine twee jaar ter school geweest te zijn, kwam ik in kennis met een paar ondeugende knapen, die ouder waren dan ik, en die mij uit de school hielden. Soms bleef ik meer dan eene week uit de school, en de meeste keeren wist moeder daar niets van. Dan dwaalde ik als een kleine bedelaar met mijne ondeugende kameraden door de straten. De onderwijzer bezocht onze woning, en nu was het voor eenen geruimen tijd gedaan; hij strafte mij evenals moeder voor mijne ongehoorzaamheid. Later werd de begeerte weder levendig, om mij aan het schoolverzuim over te geven, en dat niet alleen, maar ik bleef somtijds bijna veertien dagen uit de ouderlijke woning; dag en nacht op de straten doorbrengende met mijne twee verleidelijke vriendjes. Wat al angsten, wat al verdriet leed mijne lieve moeder! Ik herdenk die zonden mijner jonkheid met gevoel van schuld, diepe schuld over mijn wan-gedrag, en vooral leed mijne moeder onder dat alles, zoodat zij grijze haren droeg van wege de zorgen, die haar kwelden, en het verdriet, dat ik haar aandeed. Hare vermaningen, hoe liefderijk en met tranen mij toegesproken, schenen mijn hart nog meer te sluiten en te verharderen in het kwaad. Ook mijn goede meester vermaande mij liefderijk en had diep medelijden met mij en moeder, maar ook die goede man arbeidde te vergeefs. Ik herhaalde het schoolverzuim, zoodat ik op zekeren tijd werd weggezonden, dat mij juist naar den zin was. Mij dunkt, ik zie mij op maandagmorgen nog aan de hand mijner moeder naar de school gaan; wij stonden vóór schooltijd te wachten aan de

schooldeur, die door den meester geopend werd. Toen hij mij en moeder zag, wierp hij een medelijdenden blik op ons, en nadat moeder hem gesmeekt had om harentwil mij weer als leerling op te nemen, sprak hij: »Kom maar binnen; wij willen hopen, dat het eens beter wordt, ik zal u weer aannemen, en dan zullen wij zien, hoe het gaat.» Ik ging met neêrgeslagen blik de school in, mij schamende voor de andere leerlingen, terwijl de meester met moeder nog eenige woorden van troost sprak en haar bemoedigde. Hij hield mij den ganschen dag bij zich, gaf mij 's middags wat te eten, en na afloop van den middagschooltijd bleef ik eenigen tijd met hem alleen in de school. Hij sprak ernstig met mij en bad; waarna ik beloofde in school en huis anders te handelen. Ik was toen een knaap van tien jaren oud.» Hier hield de gevoelige jongeling op en blonk een traan in zijne oogen. Het was voor ditmaal ook genoeg. De dame gevoelde zich aan hem verbonden: de avond was gedaald, en men schikte zich ter ruste, om den volgenden dag het gesprek voort te zetten. »Ik heb u met genoegen aangehoord, en verlang het vervolg van u te vernemen. Doch voor heden genoeg. Nu, rust wel! tot morgen.» Zoo sprak zij en drukte Samuel de hand recht hartelijk.

Den volgenden dag ging hij met zijne geschiedenis voort, waarnaar zijne rijke vriendin met vernieuwde belangstelling luisterde. »De oorzaak mijner tranen, die ik gisteren avond stortte, was dat ik spreken moest over den dood mijner beide ouders, die ik op tienjarigen leeftijd verloor. Mijne lieve moeder sprak mij met stervende lippen zoo liefdevol toe, vergaf mij nog al het verdriet, dat ik haar aangedaan

had en wees mij in hare laatste oogenblikken op den Heiland van zondaren, wiens bloed reinigt van alle zonden. Biddende voor mij ging zij naar den hemel, waar zij de ruste vond, die niet meer door onrust werd afgewisseld. Zonder vader, zonder moeder was ik een arme, ondeugende wees, die nu aan de zorg mijner tante werd toevertrouwd, eene lieve vrouw, de zuster mijner moeder. Het verlies mijner dierbare ouders had o zoo weinig indruk op mijn kinderhart gemaakt. Hoe is het mogelijk, vraag ik heden, dat ik zoo ongevoelig kon zijn, en voortgaan op den verkeerden weg, den weg der zonde. Te meer, daar mijn onderwijzer niet ophield mij zijne liefde te toonen, en mijne tante moederlijk voor mij zorgde als ware ik haar eigen zoon. Nog eenige weken ging het zoo voort; als het mooi weer was, zocht men mij vruchteloos tusschen de schoolmuren, en wandelde ik langs de straat, doch 's nachts was ik steeds in huis. Daar kwam echter geheel onverwacht verandering ten goede, dat mijn hart nog met dankbaarheid en blijdschap vervult. Anders nooit gewoon om zaterdag's morgens ter schole te zijn, was ik op zekeren zaterdagmorgen daar wel tegenwoordig, hoewel het schoon weder was en de zon heerlijk scheen. Het was mij zoo wonderlijk en onverklaarbaar, hoe ik daar henenging; het was of ik er heenge-dreven werd. Ik kon niet wegblijven, doch begreep niet, dat het de goede hand mijns Gods was, die mijn hart daartoe bewoog. Het was zaterdag vóór het Paaschfeest, waarop eene vacantieweek volgde. Die zaterdag blijft mij steeds onvergetelijk. Toen wij aan het teekenen op de lei waren trad een heer onze school binnen, in het zwart

gekleed en met een witten das. Hij had een zeer innemend, vriendelijk voorkomen, en was een vriend van mijn meester, die hem verzocht om de kinderen eenigen tijd bezig te houden met vertellen. Hij nam dit gaarne aan, en dadelijk al de leien weg, en eene doodelijke stilte heerschte in de school. De oogen aller kinderen waren op hem gevestigd, men verlangde maar, dat hij aan het vertellen ging. Hij liet ons niet lang wachten. De volgende dag was de eerste Paaschdag. Hij verhaalde ons de Paaschgeschiedenis op treffende kinderlijke wijze met een blijmoedig hart. Vreugde straalde uit zijn oog vol liefde. Neen, zoo kon onze onderwijzer het niet; wij hingen aan zijne lippen, en toen hij ons mededeelde wat zijn werk was, vanwaar hij kwam, en wat hij al ondervonden en geleden had, luisterden wij, ook ik met ingehouden adem. En die heer was de vriend, die ik vóór eenige dagen verloor, om wiens gemis mijn hart nog treurt.”

Hier hield de jongeling stil, en rustte eene wijle tijds, terwijl de dame gevoelde, wat hij niet kon uitspreken.

Zij verstonden elkander, en weemoedige gedachten maakten zich van beiden meester.

Onze Samuel ging weldra voort: »Die lieve vriend verhaalde ons, dat hij zendeling was, en onder de bewoners van het eiland Borneo reeds vier jaren gearbeid had. Van die arme heidenen sprak hij met teeder gevoel, ook vertelde hij, hoe de Heer hem bewaard had in groote gevaren, en hoe gezegend hij daar had gewerkt. Voor zijne gezondheid moest hij nu eenigen tijd in zijn vaderland vertoeven, om dan weder terug te keeren. Nu stond hij

op het punt om weder te vertrekken, en kwam hij ook afscheid nemen van zijn vriend, onzen onderwijzer. Aan het einde zijner toespraak, vroegde hij, of er onder de jongens niet waren, die lust hadden om ook zendeling te worden? En in mijne eenvoudigheid sprak ik tot hem: »Ik wil mee naar zee met u, mijnheer! Ik wil wel zendeling worden.» Al begreep ik niet veel van het zendelingsleven, toch meende ik wat ik sprak; ik gevoelde mij verbonden aan dien heer, hij had mijn kinderhart overwonnen. Ik was de eenige leerling, die zijne begeerte openbaarde, en daarom zeide hij tot mij: »Lieve jongen! dat is goed; maar gij moet den Heer dan bidden om een nieuw hart, anders kunt gij geen zendeling worden. Waarschijnlijk kom ik over vier jaren weder, dan willen wij eens zien, of uw lust niet verminderd is om met mij mede te gaan.» Hij drukte mij de hand, en nadat hij met ons gezongen en gebeden had, verliet hij de school, niet wetende, of wij zijn aangezicht ooit weder zouden zien op aarde. Mijn onderwijzer, die mij als een ondeugende knaap kende, had ook met verwondering mijne woorden gehoord, en sloeg mij voortaan nauwkeurig gade, zonder met mij daarover zoo spoedig te spreken. Maar tot zijne niet geringe blijdschap zag hij van dien morgen af een gunstigen ommekeer in mijn gedrag, en mijne vorderingen bleven ook niet achter. Ik moest eerst een nieuw hart hebben had die heer mij gezegd, wilde ik zendeling worden. Aanhoudend bad ik den Heer om bekeering, en dat hij Hij van mij een goed zendeling mocht maken. Om nu niet te uitgebreid te worden, moet ik het een en ander wel overstappen, wat in

die vier volgende jaren gebeurde. Mijn meester zag in mij nu een gehoorzaam discipel, vanwien hij vreugde inoogstte. Op zekeren tijd nam hij mij bij zich in zijne kamer, en sprak recht hartelijk met mij over mijn voornemen en mijne begeerte, die niet veranderde. Hij deed nu al wat hij kon, om mij de noodige voorbereiding te geven tot dat gewichtige werk, en in vereeniging met andere verstandige zendingsvrienden werd er voor en met mij gearbeid tot dat doel, zoodat ik in dat opzicht groote verplichting aan dien lieven leermeester gevoel. De dagen, de weken, die vier jaren gingen als een schaduw voorbij, en mijn lust in de studie overtrof bijna mijne krachten. De Heer, wien ik liefhad en diende, ondersteunde mij, gaf mij wijsheid en deed mij alles wel gelukken. Als kweekeling bleef ik op de school, om de kunst van goed te onderwijzen en het schoolhouden in den grond te leeren; de lessen woonde ik ook bij, die de kweekelingen kregen, en zoo werd ik tot onderwijzer en zendeling langzamerhand opgeleid. Gij kunt, mevrouw! begrijpen, hoe ik verlangend uitzag naar een bericht, dat van onzen zendeling kwam, en meer nog naar het oogenblik, dat hij onze stad zoude bezoeken; want ik dacht stellig mede te reizen met hem, als hij dan weder vertrok. En ja, eindelijk kwam er tijding, dat hij wenschte spoedig in ons midden te zijn. Mijn hart sprong in mij op van vreugde, om dien lieven vriend te zien en te spreken. Ik zou hem dan vertellen hoe de Heer zijne woorden voor mij tot zegen had gesteld. Maar eer ik verder ga, moet ik u nog wat vertellen, wat ik haast zou hebben vergeten. Toen onze vriend de school

verliet, deelde hij aan elk der leerlingen een blaadje of een boekje uit, en hier hebt gij het lieve boekje, dat hij mij ten geschenke gaf. Steeds heb ik dit voor mij zoo gezegend boekje bij mij, en vooral nu, nadat de Heer hem aan mijne zijde ontrukkt heeft. Dit is eene heerlijke nalatenschap en gedachtenis voor mij. Ik wil het u den volgenden avond wel eens voorlezen. Het tijdstip naderde, het uur had geslagen, dat ik onzen geliefden zendeling de hand der liefde kon drukken. Wat hadden wij in gezelschap van mijnen onderwijzer veel elkander te vertellen! Aangename uren sleten wij, en om kort te zijn, na een drietal maanden in ons land vertoefd te hebben, zou hij weder naar Borneo vertrekken, en ik wilde niets liever, dan zijn reisgezel wezen, waarover wij menig woordje wisselden, daar hij liever zag, dat ik eerst mijne studie voltooid en dan als geordend zendeling hem ter zijde kon staan en tot hem overkomen. Daar ik niet los kon laten, en de begeerte al sterker en sterker werd in mij, om hem te vergezellen, besloot men met eenige warme zendingsvrienden mij mede te zenden om hem te helpen in de school en daar verder voor mijne opleiding te zorgen. Onze vriend gaf dan ook ten laatste zijne toestemming, en zoo werd mijn harte-wensch vervuld, ik zou naar het verre Oosten henegaan, en mijn vaderland verlaten en van mijne betrekkingen en vrienden scheiden. Na een gezegend afscheid zou ik met onzen zendeling de groote reis aanvaarden. Met een dankend en biddend hart gingen wij aan boord en op de reis. Met een wonderlijk gevoel zag ik eindelijk de vaderlandsche kusten uit het oog verdwijnen; ik weet niet wat daar bin-

nen in mij omging bij dien aanblik op het land mijner geboorte en mijner wedergeboorte. Voorspoedig ging de reis voort; wij verheugden ons in schoon weder, en van de zoo lastige zeeziekte had ik ook geen hinder. De aangename gesprekken van onzen vriend deden mij alles vergeten, en het onderwijs, dat hij mij dagelijks gaf, was eene goede tijdkorting op den langen tocht. Zooals gij weet overkwam ons de storm, en moesten wij onzen lieven vriend zoo onverwacht en op zulk eene gevoelige smartelijke wijze missen. De Heer weet, wat ik in hem te betreuren heb, en op Hem is nu mijn oog alleen. Wat moet ik nu aanvangen? Waarheen? Alle hoop verdwenen? De Heer zij mij nabij; Hij geve mij raad en wijsheid; Hij leide mij aan Zijne hand en verblijde mij door Zijne daden. En zoo heb ik u het een en ander uit mijn leven, zoo kort nog en fel bewogen en vol wisselingen medegedeeld, mijn lief en mijn leed. Nog weinige dagen en ik vier op de groote wateren zoo geheel eenzaam mijn geboortefeest, ik wordt weldra vijftien jaren. Eene blijde toekomst lachte mij toe, en zie, mijne schoonste verwachtingen zijn droomen mijner jeugd. De gedachte aan den grooten Bestuurder van mijn lot, wiens doen majesteit en heerlijkheid is, lenigt mijne smarten en doet mij alleen zwijgen. Tot hiertoe heeft Hij wonderlijk voor mij gezorgd, en mijne ziel heeft Hij gered, ik vertrouw kinderlijk Hem dan ook alles toe, en hoop Hem te volgen in den weg voor mij bepaald."

De Hollandsche dame tracht hem verder te bemoedigen en spreekt tot hem: »Met groote belangstelling heb ik uwe geschiedenis aangehoord; ik deelde in uwe vreugde,

ik weende bij uw leed, en kan zeer licht begrijpen in welke moeilijkheid gij gekomen zijt door het verlies van zulk een lieven vriend. Maar, de Heer regeert en regelt alles voor wie Hem vreezen met wijsheid ten beste. Naderhand zult gij mogelijk voor dezen weg van smart Hem danken voor deze groote beproeving, want uit het duister verrijst immers het heerlijkst licht.

Ik denk aan die schoone regelen uit een der Israelitische liederen, Ps. 37.

Geen ijdele zorg doe u van 't heilspoor dwalen;
 Houd in uw weg het oog op God gericht;
 Vertrouw op Hem en de uitkomst zal niet falen.

Ik vertrouw, dat Hij het wel zal maken, en u verblijden.”

Bij eene volgende gelegenheid, dat zij elkander ontmoeten, is onze Samuel juist bezig met het lezen van het eerste boekje, dat hij van zijnen beminden vriend ten geschenke kreeg. Dit gaf de dame aaleiding om met die dichtregelen kennis te maken, en voor onzen jeugdigen vriend was het eene aangename bezigheid dit haar voor te lezen. Wij schrijven het hierbij voor onze lezers af, en hopen, dat het gezegende vruchten moge dragen. Het onderwerp er in behandeld is: »Jezus' opstanding en Zijne verschijningen na Zijne verrijzenis.”

Bezoeken wij de grafspelonk,
 Waar onze Heiland lag;
 Maar treden wij in Jozefs hof
 Met stil en diep ontzag.

't Is in den vroegen morgenstond,
 Wanneer wij grafwaarts gaan;
 Maar zoekt in 't graf den Heiland niet:
 Hij is reeds opgestaan!

Gebeefd heeft de aard in 't morgenuur,
 Een engel daalde neêr,
 En wentelde den steen van 't graf,
 En toen verrees de Heer.

De wachters zijn verschrikt gevluht,
 De vrouwen zijn bevreesd;
 Een tweetal jongren is bij 't graf,
 Maar vruchtloos ook, geweest.

Hoor, de engel spreekt de vrouwen toe,
 vertroost haar in 't verdriet;
 »Ik weet,» zegt hij, »wien gij hier zoekt,
 Maar neen, Hij is hier niet.»

»Komt herwaarts, en dan ziet uw oog
 Een open, ledig graf;
 Want Hij stond op, en gaat u voor:
 Hij wierp de kluisters af.»

»Gaat heen en meldt Zijn vrienden toch,
 Dat Hij verwonnen heeft;
 In Galilea ziet ge Hem:
 Uw dierbre Heiland leeft!»

Met vrees en blijdschap in het hart
 Verlaten zij den hof;
 De Heiland geeft haar op den weg
 Tot danken ruime stof.

Maar wie ook gaan, één blijft aldaar:
 Maria Magdaleen;
 Zij blik en bukt in 's Heilands graf
 Al zuchtend met geweën.

Zij zoekt haar Heiland in die plaats,
 Maar wordt teleurgesteld;
 Waar Jezus is, geen englenstem,
 Die haar dat nu vermeldt.

»Wat weent gij, vrouwe!» luidt de vraag,
 Die tot haar wordt gericht;
 Zij zegt: »Men nam mijn Heere weg,
 En 'k weet niet waar Hij ligt.»

Zij keert zich om en ziet Hem staan,
 Maar weet niet, dat Hij 't is;
 »Wat weent, wien zoekt gij?» vraagt Hij haar:
 Maar nog is 't duisternis.

»Heer! waar, waar hebt gij Hem gelegd?»
 Luidt nu Maria's woord;
 »Zeg het mij, ik neem Hem weg,
 Die mij geheel behoort.»

Nu vlucht de smart, nu daagt het licht
 In haar ontrust gemoed;
 Zij wordt door Jezus blij verrast,
 En valt Hem dra te voet.

»Maria!» hoort ze uit 's Heilands mond,
 »Rabbouni,» antwoordt zij;
 Zij is getroost, zij vond haar Heer,
 Ze aanbidt en jubelt blij.

Zoo heeft Maria Hem gezien,
 Zoo kwam na droefheid vreugd:
 Nu gaat zij tot Zijn broedren heen,
 En is met hen verheugd.

De vrouwen, die zijn heengegaan,
 Ook haar is Hij ontmoet;
 Met blijdschap hoorden zij van Hem
 Het troostvol: »Weest gegroet!»

Zij grepen Jezus voeten aan,
 En zij aanbaden Hem;
 Zij gaan met blijdschap en getroost
 Nu naar Jeruzalem.

Nog op dienzelfden eersten dag
 Zal Petrus ook Hem zien;
 Hij zal, waar 's Heilands liefde blijkt,
 Hem dankend hulde bién.

De wandlaars, die naar Emmaus gaan,
 Zoekt ook de Heiland op,
 Ontdekt zich aan hun oog en hart
 En voert hun vreugd ten top.

Hij voegt zich bij hen op den weg,
 Waar Hij zich vreemdling toont;
 Hij richt dat treurig harte op,
 Waarin ook droefheid troont.

Hij vraagt, bestraft en onderwijst,
 Verruimt hun droevig hart;
 Eerst heeft Hij hun verstand verlicht,
 Dan geeft Hij troost in smart.

Zij dwingen Hem: »Och, blijf met ons,
De dag is reeds gedaald;»

Hij gaat met hen, hun hoop herleeft:
De Heiland zegepraalt.,

Zij zitten aan, Hij zegent eerst,
En breekt daarna het brood;

Hij geeft het hun — ze erkennen Hem,
Die hun de bete bood.

En nu hun oog geopend werd
Voor 't groote Levenslicht,
Nu zij in Hem hun Jezus zien,
Verdwijnt Hij uit 't gezicht.

Hoe branden hunne harten nu
Van liefde en van vreugd;
Zij keeren straks tot de elven weer:
Wat zijn ze saâm verheugd!

Zij vonden hen in de opperzaal
Al juichend en verblijd.
Bespreken 't heil van dezen dag,
Het o zoo heerlijk feit.

En plotsling komt Hij bij hen in;
o, Blijde avondstond!
Hij zegent, en het vredewoord
Klinkt uit des Heilands mond.

Maar neen, verrast, verbaasd, ontroerd,
Grijpt vrees hun harten aan:
Zij meenen hier een geest te zien,
Waar zij verwonderd staan.

Hij toont zijn wonden, eet voor hen;
 Nu zijn zij overtuigd:
 Ze erkennen Hem als hunnen Heer,
 Wien 't hart nu dank betuigt.

Hun vrees verdween, hun blijdschap klimt,
 Waar Hij de Schrift verklaart;
 Hoe heerlijk wordt het Schriftwoord hun,
 Waarop het zielsoog staart.

Niet allen deelen dat genot;
 Eén, die nog niet gelooft:
 In Thomas hart is twijfelzucht,
 Die hem de rust ontrooft.

Een achtal dagen gaat voorbij,
 En 't elftal is bijeen;
 Nu is ook Thomas in dien kring,
 Waar Jezus weér verscheen.

De Heiland brengt zijn vredegroet,
 En Thomas hoort zijn stem:
 „Breng hier uw vinger en uw hand,”
 En hij gehoorzaamt Hem?

Steekt hij de hand in 's Heeren zij?
 Neen, wij gelooven 't niet;
 De twijfel wijkt en Thomas spreekt,
 Gelooft, omdat hij ziet.

't Geloof verruimt zijn hart geheel,
 En geeft hem 't blijdst genot;
 Aanbiddend roept nu Thomas uit:
 »Mijn Heere en mijn God!»

Een zalig zijn, voor wie geloof
 En wie niet heeft aanschouwd,
 Spreekt Jezus Zijnen jonger toe,
 Die Hem geheel vertrouwt.

Verplaatsen we ons thans aan het strand
 Van 't Galileesche meer;
 Daar toeven wij gewis met vreugd,
 Want daar verschijnt de Heer.

Daar is een zevental te saâm,
 Dat vischt maar zonder vrucht,
 Als vreemding zien zij Jezus staan
 Bij heldre morgenlucht.

Zij kennen hunnen Heiland niet,
 Die vraagt en hun beveelt:
 »Werpt toch uw net ter rechterzij,»
 En rijklijk hen bedeeft.

Johannes spreekt: »Het is de Heer!«
 En Petrus gordt zijn kleed,
 En werpt zichzelve in de zee,
 Nu hij dat hoort en weet.

Daar houdt de Heiland 't middagmaal
 Bij 't zeven vriendental;
 Hij toont Zijn liefde weér op nieuw,
 Aan Petrus bovenal.

Hem vraagt Hij: »Hebt gij mij wel lief,
 Gij, Simon Jonas zoon?«
 »Gij weet het, Heer! Ik heb u lief!«
 Is Petrus hartetoon.

Hij, die hem eens verloochend heeft,
 Wordt in zijn ambt hersteld;
 't Is ongeveinsde liefde en dank,
 Die uit zijn boezem welt.

Op Galilea's grondgebied
 Zijn honderden vergaard.
 Die Jezus op een bergtop zien,
 Waar men zich om Hem schaaft.

Hier toont Hij Zijne majesteit,
 Zijn heerlijkheid en macht,
 Ja, hier belooft Hij voor het laatst
 Wat heil den Zijnen wacht.

Nog heeft Jakobus Hem gezien,
 Zijn vriend en bloedverwant;
 Voor 't laatst verschijnt de Heiland, waar
 De Olijfberg staat geplant.

Dat was bij Zijne hemelvaart,
 Dat was Zijn afscheidstijd;
 Hij ging, en toch verlaat Hij nooit,
 Hij blijft in eeuwigheid.

o Heiland! wees mijn heil en vreugd,
 Leef in mij door Uw Geest,
 Bewerk mij tot Uw dienst en eer:
 Dan is 't in mij ook feest.

Dan ga ik moedig 't leven door.
 Gelcid door Uwe hand;
 Dan voert Gij mij na 's levens reis
 In 't hemelsch Vaderland!

Onze Hollandsche dame heeft met genoegen deze regelen aangehoord, en voor onzen Samuel ging het lezen vergezeld met weemoedige herinneringen, zoodat een traan soms in zijn oog glinsterde. Hij ondervond, dat de Heer hem in zijnen smartelijken weg niet alleen liet; Hij ondersteunde hem, en gaf hem door die vriendelijke deelnemende Christin menig troostwoord.

De jongeling had haar hart ingenomen, en de band, die tusschen beiden bestond, werd langzamerhand versterkt. Menig nuttig gesprek wisselden zij zoo op zee, totdat zij gelukkig en behouden in onze overzeesche bezittingen aankwamen. De dame stelt hem voor om haar te volgen, waar zij te Batavia het doel harer reis, nu zijn aangekomen. En onze vriend neemt dit gaarne aan. Spoedig brengt zij hem bij een harer vrienden, een vromen zendeling, wien zij den jongeling aanbeveelt, om verder hem voor hare rekening te bekwamen tot het werk, waartoe de Heer hem riep. Zijne studie werd bijzonder gezegend. Het gevolg was, dat hij weldra als zendeling kon optreden en een gezegend werktuig in de hand des Heeren werd tot verspreiding en prediking van het eeuwig evangelie onder de heidenen. Na met vrucht slechts een korten tijd gearbeid te hebben, werd hij afgelost. Hij was rijp voor den hemel. Hij ging als een getrouwe dienstknecht in, in de vreugde zijns Heeren, en zijne werken volgen hem. De bede zijner stervende moeder is verhoord geworden, al heeft zij het niet beleefd. Haar zoon was een godgeheiligd zaad, en jubelt nu met haar voor den troon. Hoe wonderbaar zijn Gods wegen, hoe heerlijk bewaart, ver-

zorgt en redt Hij, wie op Hem vertrouwen en in Hem gelooven!

Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vreezen.

Amsterdamsche Stoomdrukkerij van Roeloffzen & Hübner.